

RAKKAUDEN
PIENI KÄSIKIRJA

EN ENNEN SINUA EN
TIENNYT
MITÄ
RAKKAUS
ON

*Neulaan pistetty perhonen
suolapatsaat Gomorran
leikki valon ja varjon
siteet näkymättömän*

*Hehkuva puna pionin
tulihuntu nautinnon
reidet harallaan yön sylissä
kastehelmet ihollasi*

*En koskaan ole ennen
mitään tällaista tuntenut
en ennen sinua en
en tiennyt mitä rakkaus on*

*Häkki, nuori nainen häkissään
kahden tunneallon välissä
suloutesi houkuttelee
haavoittamaan hyväilemään*

MASSAPSYKOLOGIAN
PIENI KÄSIKIRJA

EN ENNEN SINUA EN

EN
TIENNYT
MITÄ
RAKKAUS
ON

Hän Joka Uneksii

Ensimmäinen painos
Copyright © Viherhiukkanen Oy 2018
Kannen taitto ja kansikuva: hwhd

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-323-6

SISÄLLYS

Rakaus ja massapropaganda	6
Mistä me puhumme kun me puhumme rakkaudesta	8
Hymykuoppien pohjalla väijyvät käärmeet	12
Rakkauspuoskarit	18
Rakkauden syvin olemus	32
Kahvinporoprofessorit	41
Narkissos	49
Rakkausrutto	58
Rakkauden vajaatoiminta	69
Riikinkukot	79
Hämärän rajalla	88
Henkisesti rampojen uskonto	96
Kasvatuksen pimeä ydin	109
Pahuuden kohtu	122
Kyynelissä kuun kimallus	130
Luovu itsestäsi, älä peruuta	136
Perverssit pyhydet	145
Pyhät palkkasoturit	160
Pieru yhdestä pierusta	175
In God we trust	186
Piru on irti	198
Uskonsankarit	214
Jumalan viha	221
Jäätelöauto	236
Ilmaiset muoviämpärit	245
Kristallinhaus	252

<https://massapsykologia.blogspot.fi/>

RAKKAUS JA MASSAPROPAGANDA

Tämä kirjanen kertoo rakkauden syvimmästä olemuksesta ja massapropagandasta. Kuten Wilhelm Reich jo lähes sata vuotta sitten oikein oletti, jokin järjestytyntä mystiseen "totuuteen" pyrkivä liike perustuu massojen syvälle, milteipä pakonomaiselle orgastiselle kaipuulle, yleiselle ja yhtäläiselle rakkaudettomuudelle – rakkausanemialle.

Tämä kirjanen on vaarallinen ja ennen kaikkea kiusallinen valtaapitäville ja vallan marioneteille, sillä se osoittaa kuinka massapropaganda toimii ja mitä menetelmiä ja mitä keinoja massapsykologian harjoittajat järjestelmälliset sinua, kaikkia meitä kohtaan käyttävät – tuhotessaan rakkautta. Tämä kirjanen käytännössä "riisuu" vaatteet valtaapitäviltä ja heidän hännystelijöiltään. Tämä kirjanen paljastaa alastoman totuuden, joka on rakennettu vahe valheelta käyttäen rakennusaineina henkistä ja tarvittaessa myös fyysistä väkivaltaa. Valheellista totuutta rakennettaessa laastina on toiminut murskattu itsetunto, nöyryyttäminen, alistaminen, kuuliaisuuden ja tottelemisen vaatiminen. Työtä on tauotta valvonut ahneudella kuorrutettu pelko, rangaistuksen uhka ja tavoitepalkkiona, sytykkeenä on toiminut maineen, kunnian, rikkauksien ja rahan kiihkeä tavoittelu. Ja palkkana lähtökohtaisesti orjuutta hipovasta tehdystä työstä, joka on usein saanut rakentajan kyynelisin uhraamaan koko elämänsä ja usein myös koko perheensä "totuuden" alttarille, on ollut pelkkä katteeton, tyhjä lupaus – kärsimyksen päättymisestä ja ikuisesta elämästä.

Ja se syötti, joka sinut ja meidät kaikki on saanut menemään ansaan, uimaan uppoavaan katiskaan – on sana rakkaus – ei enempää, eikä vähempää. Kun Reich kirjoittaa fasismista, hän voisi aivan hyvin kirjoittaa, ajatuksen siitä lainkaan kärsimättä, kristinuskosta, näin:

Fasismi (kristinuskko) ***on tosiasiallisesti mystisen uskonnollisuuden ääri-ilmiö. Se kannattaa kaikkea sukupuolisuuden kieroutumisesta kumpuavaa uskonnollisuutta*** (käyttäytymistä) ***ja se muuntaa isänvallan*** (historian hämärästä) ***ajoilta periytyneen masokistisen kärsimysuskonnon sadistiseksi...***

Fasismi (kristinuskko) ***on tulos ihmisen vuosituhantisesta*** (rakkaudettomuudesta johtuvasta, hapettoman tilan kaltaisesta) ***kieroutumisesta.***

Fasistin (kristityn) ***mielenlaatu on vähäväkisen, orjuutetun, auktoriteettia epätoivoisesti etsivän*** (alkukristityn – itsetunnottoman, nöyryyteen, itseään epätoivoisesti korottamaan pyrkivän sadomasokistin) ***ja samalla*** (te-

ko)*kapinallisen*, (epätoivoisen) *pienen miehen* (muun muassa poliitikon) *mielenlaatua...*

Pakon sanelema sukupuolinen itsehillintä ja jatkuva seksuaalinen torjunta (rakkaudettomuus, fyysinen läheisyys sekä luottamuksen puute) *aiheuttavat kouristuksenomaisia ja erityisen vahvasti tunnepitoisia kuvitelmia* (jännitystiloja) *kunniasta ja velvollisuudesta*, (isänmaallisuudesta, tärkeydestä ja paremmuudesta) *urheudesta* (voittamisen pakosta) *ja kurinalaisuudesta...*

Hitler tähdentää teoksissaan monin kohdin, että massoja on käsiteltävä sen tunteisiin ja uskomuksiin eikä suinkaan järkisyihin, todisteluihin ja sivistykseen vedoten...

MISTÄ ME PUHUMME KUN ME PUHUMME RAKKAUDESTA?

Tiedämmekö me mistä me puhumme silloin, kun me puhumme rakkaudesta? Olemmeko koskaan ajatelleet, mitä me itse asiassa tarkoitamme, silloin kun me käytämme sanaa rakkaus, kun me sanomme: Rakastan elämää tai – sinua.

Miten rakkauden voi määritellä? Kuinka rakkaus syttyy. Entä miten ja miksi se sammuu? Voiko rakkaudelle jotenkin antautua vai pitääkö sitä vastaan myös joskus taistella? Millaista oikein on rakkaus ensisilmäyksellä? Entä miten rakastutaan korviaan myöten? Onko rakkauden kieli vaikeaa, voiko rakkautta maistaa? Usein puhutaan myös syvästä rakkaudesta, jopa pohjattomasta rakkaudesta. Mitä meille tapahtuu, kun joudumme rakkauden tunteen valtaan? Mitä on palava rakkaus? Tehoaako tavallinen vahtosammutin tuon tulisen rakkauden liekin tukahduttamiseen? Entä liittyvätkö rakkaushuolet ja rakkauden kahleet toisiinsa? Pitääkö rakkaudesta puhua hiljaa kuten kuulee joskus väitettävän? Hyvin hiljaa ja ainoastaan pimeässä peiton alla, niinkö? Miksi rakkaudesta ei saisi muka puhua voimakkaalla äänellä avoimesti ja päivänvalossa?

Mutta milloin voi olla hulluna rakkaudesta tai miten rakkaus muuttuu järejimmäksi? Väitetään myös yleisesti, että jotkut ovat yhdistyneet toisiinsa rakkaudensitein. Tarkoitetaanko silloin sideharsoa vai nippusiteitä sillä mikään nuora tai köysi ei kuulemma vedä niin vahvasti tai sido niin tiukasti kuin rakkaus yhdellä ainoalla säikeellä? Entä kuinka voi välttää onnetoman rakkauden, entä rakkauden tuskat? Mikä mahtaisi olla suositeltavin kipulääke rakkauden mukanaan tuomiin kärsimyksiin? Kuitenkin väitetään, että rakkaus tekee heikosta vahvan.

Mistä tietää, milloin rakkaus on pyyteetöntä, rajatonta tai jopa universaalista? Ovatko epäitsekäs rakkaus ja itserakkaus samaa rakkautta vai toistensa vastakohtia? Miten äidin rakkaus oikein eroaa miehen ja naisen välisestä rakkaudesta, platonisesta tai kristillisestä rakkaudesta? Entä voiko rakkaus olla jotenkin luonnonmukaista, vääristynyttä, pettynyttä, epätoivoista, heikkoa tai jopa surkastunutta?

Onko rakkaus vain pelkkä fyysisessä kehossa tapahtuva kemiallinen reaktio vai edellyttääkö rakkaus myös aina rakkaudentekoja? Kuinka totuutta rakastetaan, entä lihapullia, isänmaata, yksinäisyyttä, musiikkia, kirjoja, postimerkkejä, luontoa tai vaikkapa vapautta? Mistä oikein tunnistaa aidon rakkauden? Siitäkö, että etsiessäsi rakkautta, et löydä sitä koskaan; mutta jos pakenet sitä, ja se ajaa sinua takaa? Ja onko rakkaudessa kaikki todella

sallittua, valhekin? Miksi rakkaus voi olla myös joskus sokea? Mitä rakkaus loppujen lopuksi oikein on? Sanotaanhan myös, että rakkaus on vastaus – mutta mihin?

Vai onko rakkautta lainkaan olemassa? Onko se vain pelkkä evoluution luoma harha, jonka tavoite on saada meidät ainoastaan parittelemaan? Jotkut ihmiset ovat rakkausmeemille vastustuskykyisempiä kuin toiset. Ehkä rakkaustartunnan saaneiden vastustuskyvyssä on jonkinlainen rakkausviruksen mentävä aukko? Vai kärsivätkö jotkut ihmiset peräti rakkauden vajatoiminnasta? Eikö ole olemassakaan yrttiä, jolla voisi parantua rakkaudesta? Vai onko niin, että virustartunnan saaneet rakastavat, sen sijaan vahvemman henkisen immunititeettijärjestelmän omaavat puolestaan vihaavat toisiaan. Heidän luonnollisen kehityksen, eloonjäämiskamppailun väkivallan karaisema vastustuskykynsä suojaa heitä tuota taudinaiheuttajaa, rakkauden hulluutta vastaan. Kolmansilla aivojen rakenne on taas sellainen, että meemillä ei ole minkäänlaisia edellytyksiä asettua taloksi. Näillä ihmisillä ei ilmeisesti ole lainkaan omakohtaista tunne-elämää, vaan he elävät muiden kautta kuin epifyytit. Ovatkohan he juuri niitä lajikumppaneitamme, jotka mistään piittaamattomina tyytyvät aina vain seuraamaan vaienten sivusta, kun erityisesti jotkut yksilöt ja koko muu ihmiskunta käyvät epätoivoista kamppailuaan rakkauden puolesta ylivoimaista vihollista, vääryyttä ja evoluutiota vastaan? Vaikka jo Cicero totesi, että rakastavalle mikään ei ole vaikeaa.

Jotkut ajattelevat ilman muuta seksiä, kun tulee puhe rakkaudesta. Meillä on niin erilainen käsitys siitä, mitä sanat ”pitää jostakin” ja ”rakastaa” sisältänsä pitävät. Joillekin näiden kahden käsitteen välillä on suuri ero, toisten mielestä taas näillä ei ole mitään eroa. Toisilla on tapana rakastaa huolimattomasti, pinnallisesti, toisilla syvällisesti ja vakaasti. Jotkut rakastavat yhtä kerrallaan, jotkut useata samaan aikaan; yhdet rakastavat totisesti, toiset leikkisästi. Toiset antavat rakkaudelle vapauden, toiset panevat sen vankilaan. Jotkut vetävät rakkautta luokseen, jotkut torjuvat sen.

Kuten voi havaita, on olemassa lukemattomia erilaisia teorioita rakkaudesta ja jokaista meistä hyvin läheisesti koskettavia kysymyksiä, joiden sisältöä hyvin harvat meistä tulevat koskaan edes ajatelleeksi. Saati, että joku viisas rakkausprofessori, virustutkija tai hiukkasfyysikko tältä istumalta kykenisi antamaan tyhjentävän vastauksen utelijalle edes yhteenkään niistä. Useimmat meistä tyytyvätkin mielessään vain toteamaan, että kaikkihan nyt tietävät, mitä rakkaus on. Mutta onko niin? Tietävätkö kaikki? Kuka tietää? Tietääkö kukaan?

Eikö jo se väite, että rakkaus tekee toiset onnellisiksi ja toiset onnettomiksi, tunnu perin nurinkuriselle? Kuinka se sama rakkaus voi kohdella meitä niin

epäoikeudenmukaisesti ja eriarvoisesti. Eikö rakkaus olekaan demokraattista? Sehän näyttää valitsevan uhrinsa käytännössä yhtä sattumanvaraisesti kuin venäläinen ruletti. Vielä käsittämättömämmäksi rakkaus muuttuu, kun mietimme sitä, että sen vaikutukset voivat olla yhteen ja samaan henkilöön nähden eri tilanteissa ja olosuhteissa, jopa saman vuorokauden sisällä, täysin vastakkaiset! Kuinka se sama rakkaus saattaa toimia niin sokeasti ja sattumanvaraisesti? Toisinaan se siivittää sinut seitsemänteen taivaaseen, joskus taas roikut loputtoman tyhjyyden yllä tai täydellisen tuhon partaalla. Juuri tämän vuoksiko rakkautta sanotaan sokeaksi?

Vai sisältääkö rakkaus ehkä sellaisia meille täysin tuntemattomia, erittäin vaarallisia aineosia, joiden vuoksi koko rakkaus pitäisi säätää lailla ainakin luvanvaraiseksi, ellei jopa kokonaan kieltää? Entä rakkauden väärinkäyttö? Onhan nuoria jo iät ja ajat varoitettu rakkauden epäsideellisuudesta houkutuksista. Voiko rakkautta nauttia huomaamattaan yliannostuksen? Aiheuttaisiko jatkuva ja pitkäaikainen rakkaudelle altistuminen peräti hengenvaaran? Eihän siitä ole kun jokunen vuosi, kun vaimoaan fileerausveitsellä ympäri kehoa kuolettavasti kaikkiaan 70 kertaa pistellyt aviomies kertoi oikeudessa tehneensä tuon kauhistuttavan veriteon pelkästä rakkaudesta! Sanotaanhan, että vihaamme niitä, joita rakastamme? Onko siis olemassa mitään, mihin rakkaus ei voisi yllyttää?

Vai olisiko niin, että rakkaus on kuin allergia? Sitä on paljon liikkeellä, se voi olla piileksivää ja joskus se puhkeaa aivan yllättäen, toisinaan taas säännönmukaisesti. Jotkut meistä ovat vain yksinkertaisesti alttiimpia saamaan allergiaoireita, koska immunologisessa järjestelmässämme on häiriö, joka on seurausta ympäristötekijöissä tapahtuneista muutoksista. Voisikohan sekin johtua kasvihuoneilmiöstä? Silloin olisi päästömarkkina-
viranomaisten mitä pikimmin luotava rakkaudellekin oma päästökauppa, bordelli, joka tarkoittaisi järjestelyä, jossa haitallisia rakkauspäästöjä tuottavat ihmiset olisivat velvollisia omistamaan kutakin tuottamaansa päästömäärän yksikköä kohti tietyn määrän päästöoikeuksia, joita nämä ihmiset voisivat vapaasti ostaa ja myydä sekä vaikkapa vaihtaa rakkausbordellissa keskenään. Mutta on oltava varovainen, sillä kulta kuulemma sokaisee monet mutta rakkaus sokaisee jokaisen. Rakkaus on kuitenkin rikkautta parempi, vaikka se viekin viisaalta puoli mieltä ja hullulta ihan kaikki.

Joka tapauksessa rakkaus aiheuttaa ainakin unettomuutta, joillekin ruokahaluttomuutta tai lievimmässä vaihtoehdossa vain hajamielisyyttä. Pahanlaatuisen rakkausalergiakohtauksen puhjetessa potilas taas tuntee vain silkkaa sydäntä repivää tuskaa, kaikkinielevää kärsimystä tai mikä kaikkein kauheinta, murhanhimoista mustasukkaisuutta. Mutta ovatko tuskat sitä suuremmat, mitä suurempi rakkaus on? Lohduttaako rakkaus silloinkin tus-

kien keskellä kuin aurinko sateen jälkeen? Kiistämätön tosiasia kuitenkin on, että oikein pahaksi päästyään rakkausallergian aiheuttama sairaskoh-
taus päihittää kirkkaasti muinaisen mustan surman, aidsin ja jopa Ebo-
la-viruksen. Vai mistä muusta on silloin kysymys, kun äidinrakkaudessa
varttuneita nuorukaisia tapatetaan sodissa rintamalinjan molemmin puolin
isänmaanrakkauden nimissä? Nämä kautta aikain rakkauden nimissä orga-
nisoidut hirvittävät veriorgiat herättävätkin viimeistään epäilyksen siitä, et-
tä useimmilla meistä ei itse asiassa ole aavistustakaan siitä, mistä me oikein
puhumme silloin, kun me puhumme rakkaudesta. Entä ovatko sodassa ja
rakkaudessa kaikki keinot luvallisia? Vai onko niin, että rakkauden sodassa
voittaa aina vain se, joka antautuu? Hallitseeko rakkaus muka ilman miek-
kaa ja sitoo ilman kahleita? Lawrence Durrel on sanonut että rakkaus on:

*tuntematonta alkuperää oleva syövän kaltainen kasvain, joka sijoittuu mi-
hin tahansa milloin tahansa ilman että asianomainen tietää siitä mitään tai
toivoo sitä*

Viihde, kirjallisuus, elokuvat ja iskelmä- sekä popmusiikki luovat alinomaa
meille yhä uusia kiehtovia, mutta harhaanjohtavia harhanäkyjä rakkaudes-
ta. Ne luovat vaaleanpunaisia odotuksia, jotka eivät yleensä koskaan toteu-
du. On ikään kuin olisimme rakkauden suhteen ilman kompassia ja karttaa
päättymättömällä korpivaelluksella kartan ulkopuolisten tiettömien taipalei-
den takana, vaikka aivan ilmeisesti vaikuttaa sille, että tarve olla rakastet-
tu ja pidetty – eikä vähiten tarve saada rakastaa, merkitä jotakin jollekulle,
saada pitää huolta – on eräs tärkeimpiä perustarpeitamme.

Eikö rakkaus pitäisi määritellä niin kuin esimerkiksi ympyrän kehän laske-
minen, neliöjuuri tai kultainen leikkaus? Pitäisikö Mittatekniikan keskuksen
puuttua asiaan? Jos rakkaus sisällytettäisiin Kansainvälisen paino- ja mit-
tatoimiston hyväksymään SI-järjestelmään, niin sen seurauksena rakkautta,
kuten metriä, kiloa, ampeeria tai sekuntia, voisi käyttää maailmanlaajui-
sesti ilman minkäänlaista sekaantumisen vaaraa. Rakkausinsinöörit asial-
le ja rakkausmittarit vain esille ja sillä siisti Silloin rakkaudesta puhuttaessa
kaikki lopultakin tietäisivät, mistä me puhumme silloin, kun me puhumme
rakkaudesta.

HYMYKUOPPIEN POHJALLA VÄIJYVÄT KÄÄRMEET

Mutta jos emme tunne rakkautta ainakaan riittävän hyvin, niin miksi me emme kuitenkaan uhraa aikaamme ja voimavarojamme rakkauden taidon opiskeluun? Olisiko syy rakkauden oppikirjan tai peräti ajan puute? Vai onko rakkauden opiskelu niin kallista, ettei meillä ole minkäänlaisia taloudellisia mahdollisuuksia istuutua yhdellekään rakkauden oppitunnille? Valtiovaltakaan ei tue rakkautta opiskelevia nuoria esimerkiksi opintotuen tai apurahojen muodossa, vaikka se kyllä jakaa auliisti muun muassa puoluetukea. Ja kylvetäänhän niitä budjettirahojakin sekä EU-tukiakin käsittelemättömän leväperäisesti paljon merkityksettömämpiin kehittämishankkeisiin, siltarummuista Himasen nollatutkimukseen, joten miksi ei sitten myös rakkausopistojen tai rakkauskorkeakoulujen perustamiseen ja niiden toiminnan tukemiseen?

Voisi aivan hyvin olettaa, että rakkauden oppitunnit, mikäli niitä olisi tarjolla, herättäisivät hyvin suurta kiinnostusta jo senkin perusteella, että maapallon asukkaista suurin osa ilmiselvästi etsii ja kaipaa rakkautta, jotkut jopa koko elämänsä ajan ja hyvin usein vieläpä todella epätoivoisesti. Ja ainakin joidenkin kuulopuheiden mukaan monet meistä eivät ilmeisesti koko elämänsä aikana löydä tai kohtaa lainkaan minkäänlaista rakkautta, saati sitten sitä oikeaa rakkautta, mitä se sitten lieneekään.

Aivan yleisesti myös väitetään, että hyvin monet ihmiskuntaa riivaavat kärsimykset ovat seuraus yleisestä ja yhtäläisestä rakkauden puutostaudista. Vai eikö rakkauden puutteella ole todellakaan mitään tekemistä sotien, murhien, ryöstöjen, nälänhädän, orjuuden, alkoholismien, huumeiden käytön, masennuksen tai vaikkapa vain pelkän koulukiusaamisen kanssa? Vai olisi sittenkin niin, että fileerausveitsellä rakkauspulmiaan ratkonut aviomies oli sittenkin aivan oikeassa?

Onkin perin nurinkurista, että kaikkialla meitä ympäröivästä pahuudesta huolimatta, rakkauteen perehtymistä, sen opiskelua, ei yhteiskunnassamme pidetä mitenkään välttämättömänä, saati millään muotoa tarpeellisena. Edes sen aakkosiin perehtymistä ei kannusteta – rakkaushan ei ole virallinen oppiaine edes pyhäkoulussa. Useat meistä jopa tyytyvät olkapäitä kohauttamalla toteamaan, että kaikkihan nyt tietävät mitä rakkaus on tai että kyllä se luonto sen tikanpojan sinne puuhun ajaa.

Ympäristöään tarkkailemalla heikkonäköisinkin tiedonetsijä kuitenkin havaitsee vaivatta, että rakkauden opettaminen on koko maapallon mitta-kaavassa, poliittisesta järjestelmästä tai uskonnollisesta katsomuksesta

riippumatta, täydellisesti laiminlyöty. Yhä edelleen lasten vanhemmat sekä erilaiset ammattitaidottomat ja edesvastuuttomat rakkauspuoskarit saavat kertoa uusille sukupolville uudestaan ja uudestaan rakkaudesta samat vanhat satunsa – jäljet pelottavat. Rakkaus tunteena on kärsinyt inflaation ja useat käsittävät nykyisin rakkauden vain sukupuolielinten limakalvojen väliseksi hetkelliseksi hinkkaukseksi tai naimakaupan yhteydessä tulevana pelkkänä bonuksena. Rakkauden ammattilaisiksi sanotaankin yhteiskunnassamme lähinnä vain sellaisia ihmisiä, jotka ammatikseen tarjoavat asiakkailleen taloudellista korvausta vastaan etupäässä mekaanista, tunteetonta sukupuolista tyydytystä.

Me vanhempina kyllä opetamme lapsillemme kohteliaisuutta sekä pöytäpoja, kuten kuinka haarukkaa ja veistä pidetään kädessä. Oleellista elämässä näyttää olevan se, kuinka nenä niistetään, niiataan kauniisti ja käyttäytyään siveästi, sanotaan kiitos tai harjataan hampaat. Hyvin tärkeää on myös oppia tervehtimään oikein, leikata kynnet ja kammata hiukset sekä puhdistaa korvat ja napa. Mutta me emme edes vanhempina opeta lapsillemme lainkaan rakkautta, vaikka rakkauden taitojen hallinnan luulisi olevan itse kullekin ainakin jonkin verran hyödyllistä. Kaikki vanhemmat toivovat varmasti ajatuksissaan, että heidän lapsensa, ainakin toivotut, syntyvät terveinä ja myös pysyvät terveinä. Monet rukoilevat lapsilleen myös menestystä ja onnea maan päällä. Menestyksellä tarkoitetaan usein korkeaa koulutusta, hyväpalkkaista työtä, asuntoa hyvämaineisella alueella sekä suurta omaisuutta ja kaiken tuon onnen kuvitellaan tuovan vääjäämättä roppakaupalla lisää onnea. Mutta tekevätkö raha ja omaisuus viimekädessä onnelliseksi – usein asian laita taitaa olla ikävä kyllä valitettavasti juuri päinvastoin?

Niinpä tuskin kukaan isistä ja äideistä osaa edes haaveilla, että heidän jälkeläisensä saavuttaisivat maallisen mammonan ja maineen ohella sisäisen rauhan tai löytäisivät rakkauden. Aivan kuin rakkaus ei olisi käytännössä lainkaan tärkeää elämällemme ja hyvinvoinnillemme – onnellisuudellemme? Ainakaan kultaisen käytöksen kirjassa ei hiiskuta sanallakaan rakkauteen kasvattamisesta. Pikemminkin vaikuttaa siltä, että kyseisessä kirjassa opetetaan ihmisyksilöä naamioimaan todelliset tarkoitusperänsä ja sisimmät tunteensa, unohtamatta kaikkein salaisimpia ajatuksiaan lähimmäisiltään taitavasti kauniiden korulauseiden ja hyväksytyjen käytöstapaetikettien sekä tekohymyn taakse.

Historiaa suurennuslasilla tarkkaillessa kuitenkin huomaa, että suurimmat pahantekijät, massamanipuloijat ovat lähes aina olleet juuri niitä hyvin läksynsä lukeneita, sivistyneesti käyttäytyviä, sliipattuja, siististi pukeutuvia, lapsia mielellään sylissään pitäviä ja heille hymyileviä sekä väkijoukoille vilkuttavia ja siksi korkealle arvostettuja yhteisömme jäseniä, kunniallisia

kansalaisia – oikeita ääniharavia. Sinä päivänä, kun heidän sysimusta ytimensä vaikkapa vain hetkellisesti vahingossa paljastuu, heidän sisimmät tunteensa ja ajatuksensa tuodaan päivänvaloon, me pyörittelemme päätämme ja päivittelemme yhä uudelleen ja uudelleen epäuskoisina, kuinka tämän ihmisen pahuus oli ylipäättään mahdollista – hänhän oli niin hieno ja hyvä, esimerkillinen ihminen! Siksikö, että me ilmeisesti erehdymme aivan yleisesti pitämään todellisenä hyvytenä pelkkiä kulisseeja, käytöstapoja, kau-niita kiiltokuvia, vieläpä niiden häikäisevää pintaa, vaikka vanhan kansan sananlasku sanoo: ”*Koiraa ei ole karvoihin katsominen.*” Olisikohan syytä tehdä niin kuin Erich Fromm ehdotti:

Meidän on lakattava vain kuuntelemasta sanoja ja ruvettava tarkasti pohtimaan, kuka ja millainen tuo puhuja on olemukseltaan, luonteeltaan.

Hitlerin vanha työtoverihan muisteli muuten myöhemmin:

Hän oli miellyttävä keskustelukumppani, suuteli naista kädelle, mukava setä, joka antoi lapsille suklaata, mutkaton kansanmies, joka puristi pienvil-jelijöiden ja työläisten känsäisiä käsiä.

Uskomatonta matalaotsaisuutta ja olematonta järjen juoksua osoittaa sekin, että presidenttiehdokas vasemmistoliiton Anne Kyllönen sanoo vaalitentissä toisesta presidenttiehdokkaasta, perussuomalaisen Laura Huhtasaaresta (molempien ehdokkaiden aatemaailma on vihamielinen ei-toivottuja yksilöitä kohtaan):

Ihminen, joka rakastaa koiransa niin paljon, ei voi olla paha ihminen.

Aadolf Hitlerkin rakasti hyvänä ihmisenä yli kaiken saksanpaimenkoiraansa Blondia. Ian Kershaw’n mukaan Hitler osoitti Blondille etenkin loppua kohti enemmän hellyyttä kuin ketään ihmistä kohtaan, vaimonsa Eva Braun mukaan lukien.

Eikä edes se riitä, että tietäisi kuka puhuja on. On opittava ymmärtämään, mitä itse sanoihin, niiden sisälle, on kätkeyty ja opittava näkemään sanojen taakse! On nähtävä, mihin puhuja pyrkii sanoillaan, mitkä ovat puhujan perimmäiset tavoitteet, kenen etuja hän ajaa. Sillä sanat voivat puhuttuna helistä korvissa ihanasti kuin lahjoja ennustavat joulupukin poron kulkuset, mutta toteutettuna viiltää sisimpäämme syviä haavoja kipeästi kuin veitsenterävät lasinsirpaleet. Ja nimenomaan juuri rakkaudesta puhutaan mie-

lellään sanoilla, joilla ei ole minkäänlaista sisältöä tai merkitystä, sanoilla, jotka ovat työpötyhjiä ja jotka on tarkoitettu vain houkutteleviksi syöteiksi. Erich Fromm kirjoitti:

Miksei ihmisten suuri enemmistö käytä järkeään ottaakseen selvää, missä heidän todelliset etunsa ihmisolentoina ovat? Siksikö vain, että heidät on aivopesty ja pakotettu tottelemaan?

Tähän merkityksettömien sanojen kutomaan harhaluulon seittiin sotkeutuvat myös hyvin useat avioliiton satamaan ankkuroivat nuoret parit. Kun kukaan ei ole koskaan varoittanut näitä elämäkokemusta omaamattomia nuoria hymykuoppien pohjilla väijyvistä käärmistä, niin vielä soidintanssin pyörteissä silmissä siintää unelma kaiken voittavasta ikuisesta rakkaudesta. Mutta haaveet tallautuvat sammakkoprinsessien ja silikoniprinsessojen sokeankiihkeän sukupuolisen halun ja täyttymättömien unelmien piirileikin nostattamaan arjen kitkerään tomuun. Pölyn laskeutuessa unelmat pirstoutuvat ja hyvät pöytätavat unohtuvat. Useat elävät koko elämänsä täyttymättömien toiveiden tynnyrissä ainoana ravintonaan katkeruudella kuorutettu ja pettymyksissä paistettu puolihomeinen pettu. He kantavat parasta ennen -päivämäärää sisällään ennen kuin elämä ehtii edes alkaa.

Olisiko siis lopulta aika keskittyä hetkeksi oleelliseen ja perehtyä rakkauden syvimpään olemukseen, tunkeutua rakkauden ytimeen, aina sinne viimeimpään peräkamariin saakka, selvittääksemme rakkauden salaisuudet? Luulisi, että homo sapiensin, viisaan ihmisen, isojen aivojen pitäisi kyetä ratkaisemaan paljon vaikeampiakin ongelmia kuin rakkauteen ja hyvyyteen johtavan kasvatuksen ja neuvonnan järjestäminen. Vai eikö järjellä tosiaanakaan ole mitään sanottavaa rakkaudessa? Erich Fromm:

Tuskin on mitään muuta yritystä, joka aloitetaan niin suurin toivein ja niin suurin odotuksin ja joka kuitenkin niin säännöllisesti epäonnistuu kuin rakkaus.

Huolimatta voimakkaasta rakkauden kaipuusta kaikkea muuta pidetään tärkeämpänä kuin rakkautta: menestystä, mainetta, rahaa, valtaa – melkein kaikki meidän voimavaramme on keskitetty näiden päämäärien saavuttamiseen, rakkauden taidon oppimiseen me sen sijaan emme uhraa juuri mitään

Mohandas Gandhi puolestaan puki ajatuksensa rakkauden merkityksestä, sen voimasta ja mukanaan tuomista mahdollisuuksista ihmiskunnalle aikoinaan näin:

Jos me tahdomme saada aikaan todellisen rauhan maailmassa, jos me tahdomme käydä totista sotaa sotaa vastaan, meidän täytyy aloittaa lapsista. Kasvatuksen kautta on mahdollista kulkea rakkaudesta rakkauteen ja rauhasta rauhaan kunnes lopulta kaikki maailman kolkat ovat täynnä rakkautta ja rauhaa.

Lienee hyvinkin mahdollista, että jos rakkaus saisi lopulta mahdollisuuden, loppuisivat sodat ja nälänhädät, ehkä ilmastouhka ja koulukiusaaminenkin sitä myötä väistyisi. Ihmiskunta voisi vihanpidon, ahneuden, kateuden ja tappamisen sijaan keskittyä vaikkapa puutarhan hoitoon, sillä sehän on vanhan kiinalaisen viisauden mukaan kaikkein tärkeintä elämässä, vaikka se-
kään ei ole sittenkään niin kovin tärkeää.

Mutta onko se, että rakkaus saisi mahdollisuuden, edes todennäköistä? Suurinta osaa maapallon asukkaista se, millaisia me olemme ihmisinä, millainen moraalimme pohjimmiltaan on, ei oikeastaan kiinnosta pätkääkään. Sama kuin säätila, ihan sama sataako vai paistaa, kunhan ilma täällä vain on hieno. Paljon tärkeämpää kuin hyvä ja paha näyttää olevan kansainvälisyys; missä kioskissa eurojackpot arpa on milloinkin myyty tai matematiikka; paljonko se Wahlroosin roisto taas viime vuonna varasti rahaa. Kasvatus ja opetus tähtäävät tuottamaan kilttejä ja nöyriä kulutusautomaatteja, jotka ripustautuvat tavaroihin, meille myytäviin tuotteisiin ja usein jopa rakkauden varjolla syötettävään vaaleanpunaiseen unelmahuttuun kuin muovikoriste joulukuuseen. Sillä valitsemme rakkauden vai vihan tai vaikkapa pelkän apaattisen välinpitämättömyyden, ei vaikuta olevan suurempaa vaikutusta niin meidän omalle, lastemme, lastenlapsiemme kuin myös kaikkien muiden lähimmäistemme elämälle, elinympäristölle ja onnelle sekä hyvinvoinnille kuin valitsemallamme viimeistä huutoa olevalla älypuhelimella. Platon totesikin terävästi jo yli kaksituhatta vuotta sitten:

Suunta johon kasvatus lähettää ihmisen, määrää vastaisuudessa hänen elämänsä.

Mutta oletko koskaan ajatellut, että nimenomaan se kasvatus ja sen kulttuurin arvot, se yhteisö, johon synnyt ja jossa vartut, on määrännyt ja määrää hyvin pitkälle tulevaisuutesi ja uskomuksesi, sen mitä pidät hyväksyttävänä ja oikeana, lopullisena totuutena? Joillekin ihmisille, vai pitäisikö sanoa useimmille, tuo totuus on valitettavasti jopa ainoa totuus siksi, että heidän ei ole sallittu, eikä sallita perehtyä mihinkään muuhun, ajatella mitään muuta. Ihmiselle on todella helppo uskotella mitä tahansa, jos hän ei tiedä mitään mistään muusta.

Mitä muuta nainen on kuin ystävyys este, pakenemattomissa oleva rangaistus, välttämätön paha, luonnollinen kiusaus, halua herättävä onnettomuus, kodin vaara, ihastuttava kiusa, luonnon antama paha, joka on maalattu kaunein värein

Te olette perkeleen porttikäytävä, te olette tuon kielletyn puun ilmituojat; te olette Jumalan lain ensimmäiset hylkääjät; te olette se, joka viekoitteli hänet, jonka kimppuun perkele ei kyennyt käymään. Te tuhositte niin helposti Jumalan kuvan, miehen

Kuolemaakin katkerampi on nainen. Hän on pyydys, hänen sydämensä on ansa, hänen kätensä ovat kahleet. Jumalalle mieluinen hänet välttää, mutta synnintekijä takertuu hänen verkkoonsa

Meidät luotin, jotta Jumala voisi rakastaa meitä, jotta meistä tulisi kohteita, joissa Jumalan rakkaus voi levätä ja kokea mielihyvää.

Lankeemuksen jälkeen rakkaudenjärjestys on tuhoutunut. Tilalle on tullut rakkauden vääristymä (perversio). Kaikki me olemme perkeleellisen itserakkauden vankeja, siksi meitä hallitsevat erilaiset himot, joista keskeisimpiä ovat ylikorostunut seksuaalinen himo, rahan ja omaisuuden ahnehtiminen ja vallanhimo

Kun tiede puhuu rakkaudesta, tulos muistuttaa epäilyttävästi pikkukaupungin lehden suorittamaa elokuvatähden haastattelua. Yleensä nämä asiat varovasti kiedotaan teorioiden vaippaan ja ilmaisut ovat yhtä eloisia kuin täytetty apina.

Jumala on rakkaus. Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta

Kaksi ihmistä rakastaa toisiaan ainoastaan silloin, kun he pystyvät elämään ilman toisiaan, mutta silti he valitsevat yhdessä elämisen

Rakkaus on kyky synnyttää vastarakkautta. Se on elämänasenne

Tutustu myös kirjasiin:

Vale Muuttuu Lopulta Totuudeksi ISBN 9789515683243

ja

Kapinallinen, Pelastaja, Petturi ja Äpärä ISBN 9789524984942

9 789515 683236